

Ewa Garbacz, Jerzy Zub

Sandomierz, Pl. Poniatowskiego 1,
woj. tarnobrzeskie

Informator Archeologiczny : badania 20, 231

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Rozszerzenie zakresu badań archeologicznych w puławskim parku poszerzyłoby skromne dane przedstawione na planie z 1706 r. o rozplanowaniu ogrodu i funkcjonujących w nim urządzeniach wodnych w końcu XVII wieku.

Dokumentację przekazano do Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Lublinie.

RACIBÓRZ woj. katowickie Zamek na Ostrogu	patrz późne średniowiecze
RZESZÓW Zamek	patrz późne średniowiecze
SANDOMIERZ Pl. Poniatowskiego 1 woj. tarnobrzeskie	Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków w Tarnobrzegu

Badania prowadziła mgr Ewa Garbacz przy współudziale mgr. inż. Jerzego Zuba. Finansował Urząd Miasta w Sandomierzu. Pierwszy sezon badań. Kamienica mieszcząca z XIV-XVI w.

Badania archeologiczne podjęto w związku z planowanymi pracami remontowo-adaptacyjnymi budynku przeznaczonego na siedzibę BWA w Sandomierzu. Jest to kamienica wolnostojąca, zlokalizowana w pobliżu południowo-zachodniego narożnika Rynku. Od strony południowej oddzielona była płytkim wąwozem od kościoła św. Marii Magdaleny /obecnie współczesna zabudowa/, natomiast od wschodu zwrócona była pierwotna fasada frontowa w kierunku byłej ul. Krakowskiej /Zamkowej/.

Badania mają na celu rozpoznanie nawarstwień kulturowych i użytkowych terenu przylegającego do kamienicy, uchwycenie przebiegu ul. Krakowskiej /obecnie nieistniejącej/, stanowiącej w strukturze komunikacyjnej średniowiecznego Sandomierza odcinek głównego traktu przechodzącego przez miasto z północy na południe, a także odsłonięcie ewentualnych relikwów związanych z kolejnymi fazami przebudowy kamienicy.

Założono trzy wykopy o łącznej powierzchni 38,5 m². Wykopy I/86 i II/86 usytuowano prostopadle do południowej elewacji budynku. Ich północne profile przebiegają wzdłuż odcinka lica muru i skarpy południowo-wschodniej. W wykopie I/86 na głębokości 60 cm natrafiono na podmurówkę z cegły oraz wtórnie użytego słupa bramnego /kontynuacja w wykopie II/. Są to pozostałości wznoszonych w latach 1842-1845 drewnianych budynków gospodarczych.

W wykopie II/86 odsłonięto na głębokości około 1 m od poziomu współczesnego gruntu mur fundamentowy. Odkryte lico pokrywa się z zachodnim profilem wykopu. Z murem tym wiąże się warstwa gruzu, w jej wypełnisku odkryto dwa pochówki szkieletowe, natomiast na poziomie dolnej partii fundamentu, ograniczający tę warstwę murek ułożony z cegły gotyckiej bez zaprawy. Obiekty te od strony kamienicy zostały zniszczone przez współczesny wykop szerokości około 1 m od elewacji, związany z prowadzonymi tu wcześniej pracami górniczymi /podbijanie fundamentów/, stąd też stwierdzenie relacji między nimi a budynkiem jest niemożliwe.

Wykop III/86 usytuowany został przy wschodniej elewacji kamienicy. Stwierdzono tu współczesne nawarstwienie /warstwy papy, bruk ściekowy, dół śmietnikowy/ oraz dwie warstwy budowlane. W jednej z nich /młodszej/ na głębokości około 3 m znaleziono monetę - 3 grosze z czasów Księstwa Warszawskiego.

W żadnym z wykopów nie osiągnięto poziomu calca. Prace przerwano ze względu na pogarszające się warunki atmosferyczne i konieczność zabezpieczenia wykopów przed zimą.

Pozyskano około 1700 zabytków - fragmentów ceramiki, szkła, kafli i przedmiotów metalowych, datowanych na okres od XV do XIX w.

Badania będą kontynuowane.